

Sygn. akt V CSK 512/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa L. w Z.

przeciwko R. G.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 14 kwietnia 2016 r., sygn. akt III Ca (...),

1) odrzuca skargę kasacyjną,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym skargą kasacyjną wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2016 r., Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację pozwanego R. G. od wyroku Sądu Rejonowego w Z. z dnia 16 lipca 2015 r., w którym zasądzone od pozwanego na rzecz powoda kwotę 59 245,51 zł z ustawowymi odsetkami tytułem czynszu najmu lokalu użytkowego położonego w Z. przy ul. G. nr (...) za okres od dnia 10 sierpnia 2012 r. do dnia 20 czerwca 2014 r. W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił między innymi naruszenie art. 659 § 1 k.c., art. 675 k.c. i art. 471 k.c. przez błędne zakwalifikowanie roszczenia powoda jako roszczenia o zapłatę czynszu najmu w sytuacji kwestionowania przez pozwanego ważności umowy najmu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedmiotem procesu cywilnego jest roszczenie procesowe, na które składa się treść żądania (w rozpoznawanej sprawie o zapłatę określonej kwoty tytułem czynszu najmu lokalu użytkowego) i okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie (podstawa faktyczna żądania). Tak określone roszczenie procesowe formułuje powód w pozwie (art. 187 § 1 k.p.c.) i decyduje ono o rodzaju sprawy. Na tak ukształtowany rodzaj sprawy nie ma natomiast wpływu charakter zarzutów, którymi broni się pozwany. Jeżeli zatem przedmiotem żądania pozwu jest zasądzenie określonej kwoty tytułem czynszu najmu na podstawie umowy najmu łączącej strony i taka jest podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia Sądu, to jest to sprawa o czynsz najmu, w rozumieniu art. 398² § 1 pkt 1 k.p.c., bez względu na rodzaj i charakter zarzutów, którymi w sprawie bronił się pozwany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1999 r., III CZ 9/99, nie publ. i z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 4/12, nie publ.). Sprawą o czynsz najmu jest sprawa, która dotyczy obowiązku płacenia czynszu, jego wysokości oraz istnienia zobowiązania z tego tytułu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r. II CKN 587/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 213 i z dnia 11 grudnia 2009 r. V CZ 61/09, nie publ.). Sprawą o czynsz najmu jest zatem każda sprawa, w której przedmiotem roszczenia jest czynsz najmu, bez względu na sposób obrony pozwanego, a więc także sprawa, w której pozwany kwestionuje swoją legitymację bierną lub legitymację czynną powoda lub podnosi zarzut nieistnienia zobowiązania

(por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2014 r., V CSK 286/14, nie publ., z dnia 8 października 2014 r., IV CSK 194/14, nie publ., z dnia 2 października 2014 r., IV CSK 71/14, nie publ., z dnia 5 grudnia 2013 r., V CSK 25/13, nie publ., z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 4/12, nie publ., z dnia 10 lutego 2011 r., IV CZ 124/10, nie publ. oraz z dnia 9 grudnia 2015 r., II CSK 14/15, nie publ.).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że rozpoznawana sprawa jest sprawą o czynsz najmu we wskazanym wyżej rozumieniu, stąd skarga kasacyjna pozwanego podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna *rationae materiae* (art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. i art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

jw

l.n